

vindenergi, end der nogen sinde har været i Danmark, og det er vi ganske tilfredse med, og det synes vi er en ganske, ganske flot plan.

(Kort bemærkning).

Kim Mortensen (S):

Mit spørgsmål er jo egentlig, om hr. Lars Christian Lilleholt er enig i, at det, vi nu skal i gang med at forhandle om, er aftaler, der ligger ud over aftalerne fra 2004, altså der, hvor vi blev enige om, at der skulle opstilles flere vindmøller på land, flere vindmøller på havet og der skulle være en udbygning af biogasanlæg. Det har vi jo sådan set nogle aftaler om, hvor vi også har appelleret til, at regeringen fremlægger en plan for, hvordan vi når det. Er hr. Lars Christian Lilleholt ikke enig med os i, at forudsætningen for, at man kan lave en yderligere energiplan, næsten er, at der bliver fremlagt en dokumenterbar plan for, hvordan man når det, vi allerede en gang er blevet enige om?

(Kort bemærkning).

Lars Christian Lilleholt (V):

I Venstre ser vi fremad, og regeringen har fremlagt en meget ambitiøs energipolitik. Vi er sikre på, at den også vil leve op til alle de aftaler og alle de forlig, der er indgået på energiområdet, og der vil også fremadrettet komme mere vindenergi i Danmark. I stedet for at kigge tilbage i tiden, så er det regeringens og Venstres opfattelse, at vi skal kigge fremad. Og med den her energipolitik, der er fremlagt, så får Danmark den mest ambitiøse energipolitik nogen sinde.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke flere spørgsmål. Jeg siger tak til ordføreren. Og næste ordfører bliver netop hr. Kim Mortensen.

Kim Mortensen (S):

Til transportministeren vil jeg sige: Tak for redegørelsen, tak for den positive invitation til energiforhandlingerne. Både Socialdemokratiet og jeg er glade over, at der nu er kommet positiv vilje til et energimæssigt skifte. Vi ved alle, at hensynet til forsyningssikkerhed, til miljø og klima trækker i samme retning, nemlig mod en udfasning af de fossile brændsler i energiforsyningen over en årrække samt et alsidigt mix af energiteknologier til at realisere denne udfasning.

Regeringens nye signaler inden for energi og miljø skal naturligvis hilses velkommen, om end de har været længe undervejs. Det har der været sagt og skrevet en hel del om, siden statsministeren besøgte George Bush sidste år og fik øjnene op.

Den alvorlige del af festen er jo, at energisektoren i disse år står over for nogle store udfordringer, om end de ikke er uoverkommelige, men man skal jo ikke lade sig skræmme af tallene, man kan jo selv vælge, hvordan man vil definere udfordringen. Hvis man f.eks. tager EU's målsætning om 20 pct. vedvarende energi i 2020, så kan man opfatte denne ambition på to måder. Man kan sige, at andelen af vedvarende energi skal stige fra 7 pct. i dag til 20 pct. på 13 år. En tredobling på 13 år lyder naturligvis skræmmende og næsten uoverkommelig.

Man kan også vælge at sige, at andelen af fossile brændsler skal reduceres fra 93 pct. til 80 pct. på 13 år. Det er ca. 1 pct. om året, og når man så oven i købet ved, at vi i gennemsnit udskifter 2 pct. af forsyningskapaciteten om året, ja, så betyder det jo bare, at vi skal flytte halvdelen af investeringerne fra den fossile verden over til vedvarende energi.

På samme måde kan man jo anskue regeringens energiudspil. Når regeringen siger, at man vil øge andelen af vedvarende energi til 30 pct., så lyder det jo af meget, men når man sammenligner med den stigning, vi alligevel skal nå på europæisk plan, så er det absolut et minimum af, hvad vi alligevel skulle nå, hvis vi skulle leve op til EU's målsætning, nemlig på 13 pct., fra de nuværende 17 pct. til 30 pct. Så det, man skal passe på, er jo, hvornår man vælger at bruge ordet ambitiøs.

Men at vi har nogle store udfordringer foran os, skal der ikke lægges skjul på, udfordringer, der både handler om penge og om folkeligt engagement. Eksempelvis den hektiske diskussion om placeringen af de store landbaserede møller viser, at vi skal passe på ikke at mindske det folkelige engagement. Hvis den eneste mulighed for at opføre vindmøller på land er, at det skal ske efter et landsplandirektiv, så har vi allerede tabt kampen om befolkningens opbakning.

Der er derfor behov for mere varierede løsninger og behov for at skabe ejerskab til de teknologier og anlæg, som skal sikre vores energiforsyning. Derfor skal energipolitikken også bæres af brede flertal i Folketinget. Vi skal være mange, der står skulder ved skulder, også når der skal træffes upopulære beslutninger.